

Njemu pripada vrijeme i vječnost!

Katekizam Katoličke Crkve jasno kaže: „*Bog može objaviti budućnost svojim prorocima ili drugim svetima. No, ispravan je stav kršćanina u tom da se, u stvarima koje se tiču budućnosti s povjerenjem preda u ruke Providnosti i da u tom pogledu izbjegava svaku nezdravu radoznalost. Nesmotrenost može biti manjak odgovornosti.*“ (KKC, 2115) Vjeronjajem u vradžbine i horoskope, priznajemo da je čitava naša budućnost već predodređena, a mi joj se moramo samo prilagoditi. Dovodimo u pitanje ne samo Božju providnost nego i svoju vlastitu slobodu i pravo na oblikovanje svoje budućnosti po vlastitoj volji i svom izboru. No nije to jedina opasnost. Dalje naime čitamo: „*Treba odbaciti sve oblike gatanja: tražiti pomoć od Sotone ili zloduha, zazivati duše pokojnika, ili vršiti druge radnje za koje se krivo misli da mogu 'otkriti' budućnost. Traženje savjeta u horoskopima, astrologija, gatanje u dlan, tumačenje znamenja i kocki, pojave vidovitosti, utjecanje medijima – sve to prikriva volju gospodovanja nad vremenom, poviješću i konačno nad ljudima, a ujedno i želju da se umilostive skrivite moći. To je sve u proturječju s čašću i štovanjem, združenim sa strahopoštanjem prožetim ljubavlju, koje dugujemo samo Bogu.*“ Ovaj aspekt ističe i talijanski egzorcist o. Gabriele Amorth, opominjući da onaj tko se upušta u okultističke prakse (i gatanje, primjerice iz karata) osuđuje sam sebe na neposredno djelovanje sotone i otvara vrata zlom duhu, što može dovesti do opsjednuća.

Iz laži da može izići istina?

Već je sv. Toma Akvinski pisao: „*Svaki oblik vraćanja koristi se nekim oblikom savjeta i sotonske moći da bi se spoznala budućnost. Ponekad vračari zazivaju njegovu pomoć jasno, a ponekad demoni na skriven način utječu na spoznaju budućnosti.*“ Ne dajmo se zavesti „lažnim prorocima“. Ne tražimo savjete kod vračara ili u horoskopima, osuđujući tako sebe na djelovanje zlih duhova. Koristimo svoju slobodu vodeći se Božjim zapovijedima i uzdajući se u Božju providnost! Neka vam poticaj za strpljivo iščekivanje budućnosti bude obećanje sadržano u Knjizi proroka Jeremije: „*Jer ja znam svoje naume koje s vama namjeravam* – riječ je Gospodnja – *naume mira, a ne nesreće: da vam dadnem budućnost i nadu. Tada ćete me zazivati, dolaziti k meni, moliti mi se i ja ću vas uslišati.*“ (Jer 29, 11-12)

Agnieszka Kańdula
Miłujcie się, 5/2015, 34-35

Pročitaj i daruj drugima!
Svjedočanstva

Odgovara i uređuje: vlč. Hrvoje Poljak,
župnik župe sv. Filipa i Jakova ap.
NOVI VINODOLSKI

Bila sam vračara

Gledao sam u oči te lijepe djevojke i nisam mogao vjerovati da je prije nekoliko godina bila vračara koja je bacala uroke zbog kojih je netko stvarno mogao oboljeti ili slomiti nogu.

Nemam televizor i ne gledam TV serije, pa mi ime poznate glumice Patrycje Hurlak ništa nije govorilo. No prošla me jeza kada sam pomislio koliko mladih gledatelja popularnih serijala u Poljskoj Blondynka (Plavuša) ili Klan (Rod) nije svjesno da u njima glumi prava vračara.

Djetinjstvo

Patrycja je još od djetinjstva bila uvjerena da dolazi iz roda vještica. U životu su joj se događale čudne stvari na koje se toliko navikla da je tek nakon nekog vremena, vidjevši da se to ne događa drugima, shvatila da ima nadnaravne sposobnosti. Patrycja danas zna da je to bila vrsta demonskog mučenja, ali u djetinjstvu je to smatrala nečim sasvim normalnim. Primjerice, kada je imala jedva šest godina, krevetić joj je od roditeljskog kreveta bio udaljen jedva nekih 30 cm. No, noću nikada nije mogla čak ni posegnuti rukom na njihovu stranu, jer ju je „nešto“ držalo za ruke. Takvih neobičnih pojava bilo je mnoštvo. Uvijek su ih pratili strah i strepnja, a rastao je i osjećaj neobične vlasti nad svijetom koji ju je okruživao. Paradoksalno, Patrycja je u ranom djetinjstvu imala dubok osjećaj svetoga (*sacrum*). Iako joj roditelji nisu bili praktični katolici, rado je išla na vjeronauk u malu dvoranu pored crkve. Obično je dolazila ranije da bi sjela u crkvu, radujući se Isusovoj prisutnosti.

Radikalna promjena nastupila je ubrzo nakon prve pričesti, kada je djevojčica posegnula za amuletima. Sveto Pismo opominje: *Ako ustrajemo, s njime ćemo i kraljevati. Ako ga zaniječemo, i on će zanijekati nas. Ako ne budemo vjerni, on vjeran ostaje. Ta ne može sebe zanijekati!* (2 Tim 2, 12-13) Ipak, malo dijete nije znalo da tako Isusu zatvara put do svoga srca i da otvara prostor za najgore osobno zlo. Nitko nije bio uz Patryciju tko bi je upozorio...

Zao duh ima provjerenu strategiju: zastraši i uznemiruje, nakon toga podmeće „magično sredstvo“ dajući trenutno olakšanje, a potom zarobljuje sve više. Upravo se tako dogodilo u životu male Patrycije. U ruke joj je došao časopis koji je reklamirao amulete – kao zabavu, nevinu igru. No kroz tu je zabavu njeno srdašće pošlo za zavodljivim duhom laži. Amuleti i čaranje su je privlačili i Patricija se počela dopisivati s vračarima te ubrzo od jedne vračare dobila knjigu s čarolijama i kletvama. Roditelji u tome nisu vidjeli nikakvo zlo sve do trenutka kada se psihički slomila. S užasom je ispričala mami o amuletima i o tome da se u kući oko nje počinju rušiti zidovi i postaju mekani poput vate. Mama je bila odlučna: bacila je sve amulete i naredila joj da prekine svaki kontakt s vračarima.

Pola godine vladao je prividan mir. Nažalost, amuleti, sami po sebi nisu bili problem – oni su bili samo jedan od elemenata kojima je demon zarobio Patryciju. Manjkalo je prije svega molitve; uz to je djevojka nastavila čitati horoskope, ulazeći sve dublje u svijet nadnaravnih pojava. Patrycija priznaje da joj horoskop nije uvijek „pogađao budućnost“ jer ga često pišu ljudi koji nemaju veze s magijom ili astrologijom, ali samo čitanje horoskopa otvara čovjeka prema djelovanju zloga duha. Tada joj to nije dopiralo do svijesti i opet nije bilo nikoga tko bi je upozorio na opasnost. Nitko joj nije svratio pozornost na Božju zapovijed: *Ne gatajte! Ne čarajte!* (Lev 19, 26)

Ubrzo je Patrycija počela gatati iz karata, pa čak raditi magične predmete koji bi joj odgovarali na njena pitanja, a kako su odgovori nalazili potvrdu u stvarnosti, imala je osjećaj da vlada svijetom. Patrycija još **nije znala da đavao ne zna budućnost. Budućnost poznaje samo Bog, a đavao se koristi svim inteligentnim i zavodljivim metodama i psihoanalizama kako bi stekao vlast nad ljudima koji mu se predaju.** Neki ljudi svjesno posežu za vradžbinama, znajući da one potječu od đavla – toliko žarko žele saznati budućnost. Ali na njihovu žalost – jer đavao im u tome, kao ni u čem drugomu ne može pomoć, osim zvesti ih, prevariti i stvoriti privid.

Je li vraćanje samo zabava?

Blaženi Charles de Foucauld je rekao: „*Jedina stvarna budućnost jest život vječni.*“ Nažalost, ta spoznaja nam se često čini nedovoljnom.

Već od najdavnijih vremena čovjeka je zanimala budućnost i sve ono što je pred njim bilo skriveno. Adama i Evu privuklo je zmijino obećanje da će biti kao Bog i da će znati raspoznavati dobro i zlo. U antičkoj Grčkoj ljudi koji su htjeli saznati svoju sudbinu išli su u proročište u Delfima. I antički ljudi su donosili odluke koje se tiču budućnosti, tražeći najprije savjet vračeva.

Često ljudi nisu svjesni da, služeći se savjetima vračara ili vjerujući u horoskop, krše prvu Božju zapovijed i istovremeno se izlažu opasnosti da budu zarobljeni od strana sila zla. Istina je da Crkva sve glasnije svraća na to pozornost i opominje vjernike, no susreće se s kritikom i komentarima da svećenici „demoniziraju budućnost“.

Ne vraćajte!

Znajući tu ljudsku slabost – znatiželju – Gospodin Bog opominjao je svoj narod zbog vraćanja i u knjigama Staroga Zavjeta upozorava na posljedice toga čina: „*Provodili su svoje sinove i kćeri kroz oganj, odavali se vraćanju i gatanju, čineći tako zlo u očima Jahvinim i razjarujući ga. Tada se Jahve razgnjevi na Izraela i odbaci ga ispred svoga lica.*“ (2 Kr 17, 17-18) Predočuje to i priča o Šaulu, prvom izraelskom kralju. Prije trećeg pohoda na Filistejce obratio se Bogu za savjet, no Bog je šutio... Zato Šaul, usprkos zapovijedima i Božjim riječima – odlazi po savjet kod žene koja je zazivala duhove. Ovako piše u Knjizi Ljetopisa: „*Tako je poginuo Šaul za svoju nevjeru kojom se iznevjerio Jahvi: nije držao Jahvine zapovijedi i povrh toga je pitao za savjet bajačicu, a nije pitao Jahvu; zato ga je ubio i prenio kraljevstvo na Jišajeva sina Davida.*“ (1 Ljet 10, 13-14)

dogodilo da ju je iznevjerila. Molila je sestre bernardinke iz Vieluna da mole za nju i sada je one okružuju stalnom molitvom. U takvoj borbi sotona nema nikakve šanse.

Patrycja je ostavila sve i čitavim se srcem predala u službu Isusu. Pouzdala se u njega kao malo dijete koje zna da će joj voljeni Tata osigurati sve što je najbolje. Mnogi od nas nemaju takvo pouzdanje; navikli smo vjerovati samo u ono što vidimo i što možemo dotaknuti i čini nam se da se za sve moramo sami pobrinuti. Tada smo poput dojenčeta, ne vidimo puno stvari, na puno toga ne možemo utjecati, a dobri se Bog brine o nama, dajući nam sve što nam je potrebno. Patrycja često sudjeluje na susretima s mladima i svjedoči o neizmjerne Božjoj ljubavi i milosrđu. Potiče sve da s drugima dijele blago vjere i s ljubavlju opominju grješnike. Njen put do Krista bio je dug i mučan, među ostalim i stoga što joj nitko nije rekao: „Patrycjo, zlo činiš. Činiš grijeh, ne dopuštaš Bogu pristup u svoj život!“ Nitko joj nije rekao da treba ustrajati u posvetnoj milosti i redovito primati sakramente. Tek kad joj se u životu dogodila tragedija, tada se obratila Bogu. Ali da su joj vjernici ranije pomogli shvatiti koliko griješi ulazeći u područje okultizma i magije, puno bi se zlih stvari moglo izbjeći.

Zato se ne bojmo naviještati Krista svima, a napose onima koji ustraju u teškim grijesima. Ne bojmo se da će nas ismijati ili odbaciti – ako pristupimo prijateljski, s ljubavlju, ne čineći nikome nažao. Prorok Ezekiel primio je od Boga jasnu uputu koja nas sve obvezuje: *Reknem li bezbožniku: 'Bezbožniče, umrijet ćeš!' – a ti ne progovoriš i ne opomeneš bezbožnika da se vrati od svojega zloga puta, bezbožnik će umrijeti zbog svojega grijeha, ali krv njegovu tražit ću iz tvoje ruke. Ali ako bezbožnika opomeneš da se vrati od svojega zloga puta, a on se ne vrati sa svojega puta: on će umrijeti zbog svojega grijeha, a ti si spasio život svoj. Sine čovječji, reci domu Izraelovu: 'Vi govorite: 'Prijestupi i grijesi naši pritišću nas i zbog njih propadamo! I da još živimo?'* (Ez 33, 8-11)

Snosimo odgovornost za svakog grješnika kojega zbog lijenosti, neugode ili straha nismo opomenuli, kojemu nismo pokazali put do spasenja i kojeg nismo povelik Isusu Kristu koji nas ljubi kao nitko drugi.

Preuzeto iz katoličkog časopisa „Ljubite jedni druge“. Na temelju razgovora s Patrycijom Hurlak pripremio Mirosław Rucki Miłujcie się, 2/2014, 13-16.

Upravo se na taj način Patrycja dala prevariti. Sotona joj je davao osjećaj posebnosti, veličine i moći – odnosno sve ono za čim žudi djevojka njenih godina čija se prijateljica (po svemu sudeći ljepša od nje) zaljubila u istog mladića kao i ona. U svojoj knjizi *Nawrócona wiedźma (Obraćena vračara, Sidlce 2013.)* Patrycja priznaje: „Posebno me privlačilo gledati učinke mojih vračanja. Činilo mi se da mogu utjecati na stvarnost i da mi ništa nije nemoguće. Takav osjećaj veličine 'daje krila'. Zato sam tonula sve dublje, usavršavajući svoje kletve i vradžbine, a da nisam imala pojma da činim zlo.“

Nažalost, sve dolazi na naplatu. Đavao se sjetio svoga duga, a problemi su se gomilali. Sve je izvana izgledalo lijepo i super: Patrycja je završila nekoliko škola, zaigrala u nekoliko serijala, režirala vlastiti film, imala novca, poznavala ljude iz područja umjetnosti, kulture, biznisa, ulazila u veze s atraktivnim muškarcima. Ipak, nije bilo osjećaja ispunjenosti, ni radosti – samo strašna tama u srcu, praznina i duboke, bolne rane koje su zadavali teški grijesi. Najgore je ipak bilo to da Patrycja nije mogla shvatiti da je upravo grijeh izvor njenih problema – đavao joj je uspješno zatvarao oči pred Istinom; do tog stupnja da joj je primjerice jednom prilikom kad je htjela ući u crkvu „sakrio“ ulazna vrata. Obišla je zgradu crkve nekoliko puta i jedino što je vidjela bili su zidovi. Patrycja se od srca nasmije kada danas prođe onuda ili ode u tu crkvu gdje je dočekuju ogromna i širom otvorena vrata... No, onda joj nije bilo do smijeha. Mučili su je nevjerojatni košmari i strahovi. Nije mogla mirno zaspati, morala je uvijek imati upaljeno svjetlo. Ispunjavali su je strah, ljutnja, tuga... Kada bi se uspinjala u stan visokim uskim stepenicama, uvijek ju je napadala nekakva velika ptica, bolje reći čovjek - ptica. Démoni su joj dolazili i u snu i na javi. Ponekad je osjećala udarce po rukama i nogama, a nije se mogla braniti. Teško je to i opisati i ni za što na svijetu Patrycja to ne bi htjela ponovno doživjeti. No, u to vrijeme joj nitko nije imao reći da je odlazak od Boga i bavljenje magijom uzrok svoj toj mucu.

Iluzije

Od jedne osobe Patrycja je dobila knjigu s kletvama koje su stvarno djelovale. Isprva nije vjerovala u njihovu moć, ali neobično je bilo što je ta knjiga uvijek padala s police kada se nešto događalo i otvarala se upravo na onoj kletvi koja je u tom trenutku mogla biti djelotvorna. Démon je imao potpun pristup Patryciji i mogao je činiti što hoće – čak i izazvati situacije u kojima bi ona posegnula za kletvama. Iako je Patrycja u više navrata bacala tu knjigu, ona bi se na neobjašnjiv

način uvijek iznova pojavljivala u kući. To je prestalo tek kada ju je poderala – stranicu po stranicu – u sitne komadiće...

Ponekad su mladi ljudi dolazili Patryciji govoreći: „To je tako super, i mi bismo htjeli vraćati!“ Nažalost, to uopće nije tako super! Demon se domogne svoga objekta i čini to na sablastan način. Oslobođenje od njegova utjecaja je dugotrajno i mučno. Jedina osoba koja ostvaruje svoj cilj kod vraćanja jest zao duh! On nam nikada ne da ono što zaista želimo, a vračar je prevaren i zarobljen. U potrazi za oslobođenjem, Patrycja se obratila i jednom svećeniku; no on, nažalost, nije bio dobro upućen i umjesto da je uputi egzorcistu ili joj barem predloži da prestane s demonskim praksama, dao joj je neke posvećene stvari koje su je trebali braniti i savjetovao joj da u teškim trenucima zazove Isusa...

Duhovna bitka

Ipak, Bog je Patryciji pružio priliku za povratak, stavljajući na njen put drugog svećenika koji ju je pitao za sakramente i predložio joj ispovijed. Nakon nekoliko godina u kojima je izbjegavala ispovjedaonicu u širokom luku, pristupila je sakramentu ispovijedi. Rezultat je bio sljedeći: nakon dolaska u stan, u kojem je stanovala s muškarcem koji je s njom varao svoju ženu, shvatila je da čini zlo i da se to ne smije nastaviti. Isti je tren odlučila: prekinuti vezu i iseliti iz stana.

Nažalost, Patrycja nije lako svladavala nevoljkost i ljutnju prema Crkvi i vjernicima koju je u njoj godinama sijao sotona. Nije se brinula o redovitom sakramentalnom životu jer je – iako su sotonske napasti slabjele – zao duh, duboko ukorijenjen u njenom srcu, nastavio svoje djelovanje. Izbilo je to na vidjelo kada se iz nekog razloga našla u crkvi na jednoj svečanosti. Počela je glasno mrmljati na sve, bila agresivna, teatralno pokazivala koliko joj je dosadno i

koliko je sve to živcira. Počela je čak pričati i nepristojne viceve. Nije se pritom osjećala dobro. Pokušala je pronaći spas u molitvi krunice Božjega milosrđa.

Želeći se okoristiti nedostatkom sposobnosti rasuđivanja kod Patrycje, sotona ju je još jednom pokušao posve zarobiti, organiziravši telefonski razgovor s lažnim egzorcistom koji joj je rekao da je u prošloj inkarnaciji poginula u Varšavskom ustanku, u 12. godini života. Zao duh je iskoristio Patrycinu emocionalnu povezanost s Varšavom, osobito Varšavskim ustankom, kako bi je uvjerio u lažnu filozofiju *New Agea*, podvaljujući joj laž o reinkarnaciji. Patrycja nije znala da egzorcist u Katoličkoj Crkvi može biti jedino svećenik kojeg imenuje biskup i da su „egzorcisti laici“ u pravilu najčešće ljudi koji se bave radiestezijom, bioenergijom ili spiritizmom i koji se predstavljaju kao da imaju moć nad zlim dusima. Taj ju je čovjek pokušao izmanipulirati, zadobiti kontrolu i moć nad njom i izvući joj novac. Opomenuo ju je da se čuva svećenika i zastrašivao da će je svaka molitva koju bi tko drugi, osim njega, molio nad njom – ubiti.

Povratak Ocu

Neko vrijeme nakon toga, Patrycja je bila u Krakovu i u 15 sati s prijateljem ušla u jednu marijansku crkvu da izmoli krunicu Božjega milosrđa. „Kada sam s Martinom sjela u klupu – sjeća se – nekakva me neshvatljiva snaga usmjerila prema ispovjedaonici. Imala sam osjećaj kao da me netko zove po imenu: ‘Patrycja, dođi!’ Rekla sam: ‘Ne, ne znam kako to učiniti’ i sjedila sam dalje. Ponovno sam osjetila kao da me je netko povukao za jaknu i rekao: ‘No, dođi...’ Taj je unutarnji glas bio toliko snažan da sam usprkos silnom strahu krenula prema ispovjedaonici i svećeniku koji je ondje sjedio rekla: ‘Ne znam zašto sam ovamo došla.’ – ‘Ali ja znam’ – čula sam odgovor, na svoje veliko čuđenje. Prvi puta osjetila sam se bezuvjetno voljenom. Shvatila sam da sam svojim grijesima uvrijedila Isusa, a on, umjesto da me kazni, strpljivo me čekao.“ (*Nawrócona wiedźma – Obracena vračara*)

Bio je to istinski obrat u životu mlade vračarice koju je zarobila sotona. Patrycja je doživjela neizmjerljivo veliku ljubav i takav mir kakav nikada ranije u životu nije doživjela. Shvatila je da ju je đavao prevario i život joj ispunio strahom i tugom, stvarajući dojam da ništa drugo ne postoji. Čekao ju je još dug i težak put – egzorcizmi, molitve za oslobođenje – ali je znala da drugog puta nema. Ta sitna, nježna, mlada žena nije željela u svoj život ponovno pustiti zloga duha; htjela je od tog trenutka stalno ustrajati u stanju posvetne milosti – i samo jednom joj se